

αὐτοῦ δρόμον διαγράφων ὁ κεραυνὸς σχίζει τὴν φύσιν εἰς τὴν ἀπόστασιν. Δεινῶς ἀντηχεῖ ἡ φάραγξ ἐκ τοῦ σμερδαλέου ἤχου. Νέφη σωρεύονται ὑπεράνω ἡμῶν, καὶ ἡ στήλη τῆς βραδέως ἀνερχομένης πάντοτε ὁμίχλης προσεγγίζει ἥδη τὰ μετέωρα νέφη, σχηματίζουσα κλίμακα κινήτην μεταξύ τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ. Προάγελοι ραγδαίου ὕετοῦ, σταγόνες ἀραιαὶ πίπτουσιν ἐφ' ἡμῶν φωτίζεται ἐκ νέου ὑπὸ τῆς ἀστραπῆς ὁ οὐρανός, βρέμει ἡ βροντή, καὶ τὰ μεστὰ στέρνα τῶν νεφῶν ἐκχέουσι τοὺς ὄμβρους τῶν ἐπὶ τὴν γῆν. Ἐξηγάγομεν ἐν τάχει τοὺς μανδύας ἡμῶν, καὶ συσταλέντες ἐπὶ τῶν ἵππων μας ἀνεμένομεν νὰ παρέλθῃ ὁ ἀπροσδόκητος κατακλυσμός. Τὸ θέαμα ἦτο ἀνεκφράστως θαυμάσιον. Ἐνῶ ἐγγύτατα τῶν κεφαλῶν μας ἐπεκάθητο μολυβδόχρα νέφη, ἡ ἀδιαλείπτως γιγαντούμενη ὁμίχλη κατεκάλυπτε τὸ πᾶν, καὶ πυκνούμενη βαθμιαίως ἀπέκρυψε μετὰ μικρὸν τὴν φύσιν, καὶ τὸν δρόμον αὐτὸν ἐφ' οὗ ἐβαίνομεν. Ἀνεστείλαμεν τοὺς ἵππους, καθόσον ἡ ἀτραπὸς ἦτο ἐπικίνδυνος, κάτωθι δ' αὐτῆς, ἔχαινον ἄβυσσοι. Τὸ ὕδωρ, χειμάρρου δίκην, ἔρρεεν ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ ἐκβάλλον εἰς τοὺς πόδας. Ἄλλ' ἰδοὺ ἐπιφαίνεται εἰς τὸ στερέωμα ὁ ἥλιος. Σχίζων τὰ τεφρόχρα νέφη, ἀραιῶν τὴν ὁμίχλην τῆς γῆς, διαλύει βραδέως τὸ μολυβδινὸν ἐπίστρωμα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ σκορπίζει ἐπὶ τῆς λουστῆσις φύσεως τὴν χαρὰν καὶ τὴν γοητείαν. Στίλβουσι τῶν ὀρέων αἱ κορυφαί, ἀκτινοβόλοι φαίνονται οἱ δροσστάλακτοι κλάδοι τῶν δένδρων, καὶ χρώματα ποικίλα ὑποτρέμουσι φαεινῶς ἐντὸς τῶν ὕψων ἐκείνων κρυστάλλων, ἐφ' ὧν θλάται τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Βαδίζοντες ἐν σπουδῇ προσεπελάσαμεν τὴν ἀπωτάτην τοῦ Θερίσσου περιοχὴν, ἀλλ' ὁ πρὸς στιγμὴν ἡττηθεὶς ὁμίχλώδης γίγας τανύει τοὺς γιγαντιαίους αὐτοῦ πόδας, καὶ μὲ τὸ πέλμα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ ἄρχεται πάλιν περιάγων τὸ κοῦφον αὐτοῦ καὶ πλᾶνον βᾶδισμα ἐπὶ τῆς φύσεως. Ἐντὸς νεφέλης καλυπτόμεθα πάλιν, καὶ ἡ ἐπιφανείσα φύσις ἀποκρύπτεται ἐκ νέου. Τὰ περίξ ἡμῶν βουνὰ φαίνονται γίγαντες ὑπερφυσικοί. Μαλακῶς περιβάλλει εἰς τοὺς ἄβρους κόλπους του καὶ διὰ μυρίων περιελίσσει στροφῶν τ' ἀντικείμενα πάντα τὸ νεφελῶδες ἐκεῖνο, τὸ ἐλαστικόν, τὸ ὅτε πυκνούμενον καὶ ἄλλοτε ἀραιούμενον, τὸ ἐλαφρόν, τὸ εὐκαμπτον, τὸ ἡδονικὸν ἐκεῖνο καὶ μεθυστικὸν νέφος. Ἐντὸς τῶν κόλπων αὐτοῦ διατρέβοντες ὑπελαμβάνομεν μετεώρους ἡμᾶς αὐτοὺς. Ἀνεστείλαμεν καὶ πάλιν τὸ βῆμα ἡμῶν, ἄχρις οὗ ἡ διασταλθεῖσα ὁμίχλώδης νεφέλη συνεστάλῃ ἐκ νέου, καὶ ὑπὸ ἡρέμου πνεύματος διωχθεῖσα ἐλύθη μετὰ μικρὸν εἰς ἀδιοράτους ἀτμούς. Ἐπεφάνησαν τότε αἱ ὠ-

ραῖαι κοιλάδες, τὰ ἀμφιθέατρα τῶν ὀρέων καὶ τῶν λόφων, τῆς θαλάσσης τὰ ἀκρωτήρια καὶ τὰ γλαυκὰ ὕδατα. Εὐδία ἐντελής διεδέχθη τὴν βροντὴν καὶ τὸν κεραυνόν, καὶ εἰς τὸ ἀκαριαῖον φῶς τῆς ἀστραπῆς ὑπεκατέστη τοῦ ἡλίου τὸ συνεχές καὶ ἄπλετον φῶς. Ἡδονικωτέρα ἐφέρετο ἐπὶ τῆς φύσεως ἡ εὐωδία τῶν φυτῶν, καὶ τὰ ἀρώματα τῶν ἀνθέων καὶ τῶν θάμνων γλυκύτερον ἐπηρέαζον καὶ ἐκοίμιζον τὰς αἰσθήσεις. Ἀγνή, στίλβουσα, ἀπαστράπτουσα ἐπεφάνη ἡ φύσις, νέον περιβληθεῖσα κάλλος μετὰ τὴν βροχήν, καὶ νέαν ἀνεκφράστον γοητείαν. Τὴν ἐθαύμασα ἅπαξ ἔτι ἀπὸ τῶν κορυφῶν τῶν πέριξ τοῦ Θερίσσου ὕψωμάτων, καὶ κατεβέλχθην εἰς τὸ θέαμα ἐκεῖνο καὶ τὸ κάλλος τῆς φύσεως καὶ τῆς τοποθεσίας. Δροσερὰν εἰσπνέων τὴν αὔραν, τὰ ὄρη, τοὺς λόφους, τὰς κοιλάδας, τὰ μικρὰ δάση, τὰς φυτείας, τὴν θάλασσαν, τὸν οὐρανὸν ἀποθαυμάζων, συναρπάζεται τις ἐκεῖ καὶ αἰσθάνεται ἄγνωστον καὶ ἀπροσδιόριστον αἶσθημα εὐδαιμονίας μεταρσιῶν τὴν πάσχουσιν αὐτοῦ ψυχὴν. Καίτοι ἐν τῷ κόσμῳ, λησμονεῖ τις τὸν κόσμον καὶ ἑαυτόν. Ἄγνωστος ἄλλ' αἰσθητὴ παραμυθία ἀνακουφίζει τὴν τεταλαιπωρημένην ὑπαρξίν, καὶ ἡ λήθη τῶν ὁδυνῶν τῆς ζωῆς ἐπέρχεται ὡς ἀκολούθημα τῆς γοργῆς καὶ ἰσχυρᾶς ἐκείνης ἀπὸ τῆς φύσεως ἐντυπώσεως. Ὅταν τοποθεσία τις τοιαῦτα ἐμπνέῃ αἰσθήματα, εἶναι ἀναντιρρήτως ἔξοχος, τοιαύτην δὲ εὖρον καὶ ἐξετίμησα τὴν ἀπὸ τῶν κορυφῶν τοῦ Θερίσσου θέαν καὶ τὴν φύσιν, ἣν μετὰ κόπου καὶ λυπούμενος ἐγκατέλειψα.

Μετὰ μικρὸν ἐφθάσα εἰς Θέρισσον, καὶ τὴν ἐπαύριον ἀφίχθην εἰς τὰ Χανία.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΠΑΓΑΝΕΛΗΣ

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ ΤΖΙΛΦΙΛ

Διήγημα Γεωργίας Ἑλλιοτ.

Μετάφρασις Ἀριστοτέλους Π. Κουρτίδου.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον)

ΙΔ'.

Σφόδρα ἀγωνιώδης εἶνε ἡ στιγμὴ καθ' ἣν ἐπὶ ἀναισθήτων χαρακτηριστικῶν παρακολουθοῦμεν τὴν ἐπάνοδον τῆς ζωῆς, ὅτε διανοίγονται οἱ ὀφθαλμοί, τὸ δὲ βλέμμα ἔχει τὴν ἀόριστον ἐκείνην ἔκφρασιν, ἥτις δεικνύει ὅτι ἀποῦσα εἶνε εἰσέτι ἡ μνήμη.

Ὁ Τζίλφιλ ἔτρεμεν ἐκ χαρᾶς βλέπων τὴν μεταβολὴν ταύτην ἐπερχομένην ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς Δικατερίνης. Ἐκλινεν ἐπ' αὐτῆς τρίβων

τάς χειράς της καὶ παρατηρῶν αὐτὴν μετὰ περιπαθοῦς οἴκτου, ἐν ᾧ οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ της ἐξήταζον αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως. Ὁ Τζίφιλ ἐσκέφθη ὅτι ἐν τῷ ἐστιατορίῳ θὰ ὑπῆρχε πάντως οἶνος. Ἐξῆλθεν, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῆς Αἰκατερίνης ἐστράφησαν πρὸς τὸ παράθυρον, πρὸς δὲ μέρος εὕρισκετο ἡ καθέδρα τοῦ σὶρ Χριστοφόρου. Τότε ἐπῆλθεν αὐτῇ πλήρης ἡ συναίσθησις, καὶ μετ' αὐτῆς ἡ ἀνάμνησις τῶν τῆς πρωΐας γεγονότων.

Ὁ Μαΐνηαρδ ἐπανῆλθε φέρων ὀλίγον οἶνον, ἀνεγείρας δὲ τῇ ἔδωκε νὰ πῇ· ἀλλ' ἡ Τίνα ἐσίγα καὶ ἐφαίνετο βεθυτισμένη εἰς τὰς σκέψεις αὐτῆς, ὅτε ἡ θύρα ἀνεῴγη αἰφνης καὶ ἐφάνη ὁ Οὐόρεν διὰ τῆς ἐκφράσεως τῆς μορφῆς αὐτοῦ δεινὰ ἀγγέλλων. Ὁ Τζίφιλ φοβούμενος μὴ ὁμιλήσῃ ἐνώπιον τῆς Αἰκατερίνης, ἐχώρησεν ἐν σπουδῇ πρὸς συνάντησίν του, τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων φέρων καὶ ἤγαγεν αὐτὸν εἰς τὴν παρακειμένην αἴθουσαν.

Ἡ Αἰκατερίνα ἀνεμιμνήσκετο κατὰ μικρὸν τῆς σκηνῆς τοῦ δάσους τῶν Κορωνῶν. Ὁ Ἀντώνιος κατέκειτο ἐκτάδην νεκρός· εἶχε καταλίπη αὐτὸν ὅπως ἔλθοῦσα γνωρίσῃ τὸ θλιβερὸν ἄγγελμα εἰς τὸν σὶρ Χριστοφόρον· ἔπρεπε νὰ ἴδῃ τώρα τί ἀπέγεινεν, ὥςως ἐζῇ ἀκόμη...

Ἐν ᾧ ὁ Τζίφιλ ὠδήγει τὸν Οὐόρεν πῶς καὶ κατὰ μικρὸν ν' ἀναγγεῖλῃ τὴν φρικώδη εἰδησιν εἰς τὴν λαίδην Σέβερελ καὶ εἰς τὴν μίς Ἑσχερ, ἡ Αἰκατερίνα, μετ' ὅλην τὴν ἀδυναμίαν αὐτῆς, διηυθύνθη πρὸς τὴν αὐλειον θύραν. Ὁ δροσερὸς ἀὴρ ἐδυνάμωσε πῶς αὐτήν. Μία τότε κατέλαβεν αὐτὴν ἐπιθυμία, μία σκέψις: νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ δάσος τῶν Κορωνῶν ὅπου ἦτο ὁ Ἀντώνιος. Ἐβάδιζε ταχέως, τέλος δὲ ὑπὸ νευρικῆς ἐξάψεως κεντηθεῖσα ἐσπευθε τρέχουσα.

Μετ' ὀλίγον ἀκούει κρότον βαρέων βημάτων, ὑπὸ τὸ κιτρινίσαν δὲ φύλλωμα παρὰ τὴν ξυλίνην γέφυραν, βλέπει ἀνθρώπους βραδέως βαδίζοντας, καὶ φέροντας βάρος τι· οἱ ἀνθρωποὶ οὗτοι φέρουσι τὸ πῶμα τοῦ Ἀντωνίου ἐξηπλωμένον ἐπὶ φορείου· μετ' αὐτοῦς ἔρχεται ὁ σὶρ Χριστοφόρος ἔχων συνεσιγμένους τοὺς ὀδόντας, θανάσιμον ὠχρότητα ἐπὶ τῆς μορφῆς διακεχυμένην καὶ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἔκφρασιν ἀφώνου ὀδύνης οἷαν αἰσθάνονται οἱ ἰσχυροὶ τὸν χαρκατῆρα ἀνθρωποὶ. Ἡ μορφή ἐκείνη ἐφ' ἧς οὐδέπω ἡ Αἰκατερίνα εἶδε τὴν ἀγωνίαν, ἐξήγειρεν ἐν αὐτῇ νέον αἶσθημα, ὅπερ πρὸς στιγμὴν ὑπερίσχυσε πάντων τῶν ἄλλων. Προσῆλθεν, ἔθηκε τὴν μικρὰν χεῖρά της ἐν τῇ χειρὶ του καὶ ἐβάδισε σιγῇ πρὸς αὐτόν· παρηκολούθησεν οὕτω τὴν θλιβερὰν πομπὴν μέχρι τοῦ οἰκίσκου τοῦ Μπάτες.

Ὡς δ' ἐφθασαν ἐκεῖ, ἡ Αἰκατερίνα ἐκάθισεν ἐν σιγῇ, ἀγωνιωδῶς ἀναμένουσα νὰ μάθῃ ἀνὸ Ἀντώνιος ἦτο πράγματι νεκρός.

Δὲν ἐνόησεν εἰσέτι ὅτι τὸ ἐγχειρίδιον λείπει ἐκ τοῦ θύλακος αὐτῆς. Ἐν ᾧ βλέπει νεκρὸν τὸν Ἀντώνιον, ἡ καρδιά της βιαίως ὑποστρέφει εἰς τὸ παρελθόν. Λησμονεῖ τώρα τὴν ὀδύνην, τὴν ζηλοτυπίαν καὶ τὸ μίσος αὐτῆς, ὡς ὁ ναυαγὸς λησμονεῖ τοὺς κινδύνους οὓς διῆλθε μεταξὺ τῆς πολυποθῆτου πατρίδος καὶ τῆς ἀστόργου χώρας ἣν νῦν κατοικεῖ.

ΙΕ'.

Πρὸ τῆς ἐσπέρας ὁ ἱατρὸς Χάρτ ἐδήλωσεν ὅτι οὐδεμία ὑπολείπεται ἐλπίς. Τὸ σῶμα τοῦ Ἀντωνίου μετεκομίσθη εἰς τὸ μέγαρον, πάντες δὲ ἐγίνωσκον ἤδη τὸ βαρὺ ἐπισκῆψαν δυστύχημα.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐρωτηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Χάρτ ἀπήντησε βραχέως ὅτι εὔρε τὸν Ἀντώνιον κατακείμενον εἰς τὸ δάσος τῶν Κορωνῶν. Ἡ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο παρουσία του τοιαύτην ὥραν δὲν ἠδύνατο νὰ φανῇ παράδοξος. Μετὰ τὴν βραχυλόγον ἀπάντησίν της ἡ Τίνα ἔμεινεν ἐν τινι γωνίᾳ τῆς οἰκίας τοῦ κηπουροῦ, σείουσα τὴν κεφαλὴν ὅτε ὁ Μαΐνηαρδ παρεκάλει αὐτὴν νὰ ὑποστρέψῃ μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ μέγαρον, ἀνίκανος φαινομένη πρὸς αὐτενέργειαν. Ὅτε εἶδεν ὅτι ἀπῆγον τὸ σῶμα παρηκολούθησεν αὐτὸ ἐκ νέου, παρὰ τὸν σὶρ Χριστοφόρον βαδίζουσα.

Ἀπεφασίσθη νὰ κατατεθῇ ὁ νεκρὸς ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ μέχρι τῆς ἐπαύριον. Ἡ Αἰκατερίνα ἰδοῦσα τὴν θύραν αὐτῆς ὀριστικῶς κλεισθεῖσαν ἀνῆλθε τὴν κλίμακα τῆς πινακοθήκης καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, τὸ μόνον μέρος ἐν ᾧ ἠδύνατο ἐλευθέρως νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν λύπην της. Ἐν ᾧ διήρχετο τὴν πινακοθήκην, τὰ περιβάλλοντα αὐτὴν ἀντικείμενα ἀφύπνιζον κατὰ μικρὸν τὴν ληθαργουσαν μνήμην της. Ἡ πανοπλία δὲν ἐξέλαμπε πλέον εἰς τὸν ἥλιον, ἀλλ' ἔμεινεν ὄρφνινος καὶ σκοτεινὴ ἀνηρτημένη παρὰ τὸν τοῖχον· ἐξ αὐτῆς δὲ εἶχε λάβῃ τὸ ἐγχειρίδιον!.. Ναί, τώρα πάντα ἐπανήρχοντο εἰς τὸ πνεῦμα αὐτῆς, πάντα! καὶ τὸ ἐγκληματικὸν προσέτι σχέδιόν της! Ἀλλὰ ποῦ εἶνε τὸ ἐγχειρίδιον τοῦτο; Τὸ ἀναζητεῖ ἐφ' ἐαυτῆς ἀλλὰ δὲν τὸ ἀνευρίσκει. Ἰσως πᾶσα ἐκείνη ἡ ἀποπείρα τοῦ φόνου τοῦ Ἀντωνίου εἶνε φαντασιοληξία... Μὴ τὸ ἐγχειρίδιον ἔπεσε καθ' ὁδὸν ἐν ᾧ ἔτρεχε; Ἀκούει βήματα εἰς τὴν κλίμακα καὶ διευθύνεται ὀρμητικῶς εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἔνθα γονυπετήσασα παρὰ τὴν κλίνην, καὶ ἀποκρύψασα τὸ πρόσωπον αὐτῆς ὅπως μὴ βλέπῃ τὸ ἐμποιοῦν αὐτῇ φρίκην φῶς, προσπαθεῖ ν' ἀναμνησθῇ πᾶν συναίσθημα, πᾶν γεγονὸς τῆς ἡμέρας.

Πάντα ἐπανέρχονται εἰς τὴν μνήμην της· πάνθ' ὅσα ὁ Ἀντώνιος ἔπραξε καὶ πανθ' ὅσα ἠσθάνθη αὕτη κατὰ τὸν τελευταῖον τοῦτον

μήνα, καὶ ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης τοῦ Ἰουνίου, καθ' ἣν τὸ ἔσχατον συνδιελέχθη πρὸς αὐτὴν ἐν τῇ στοᾷ ὁ λοχαγός. Ἀναμνηστικαί τῶν καταιγίδων τοῦ πάθους της, τῆς ζηλοτυπίας καὶ τοῦ μίσους αὐτῆς κατὰ τῆς μίς Ἑσχερ, τῶν ἐκδικητικῶν σκοπῶν της. ὦ! πόσον ἔπταισε! πόσον κακῇ ἐδείχθη! τὸν παρώρμησε νὰ εἴπῃ καὶ νὰ πράξῃ πράγματα ἅτινα ἐξώργισαν αὐτὸν τόσον πολὺ. Τόσον μέγα εἶνε τὸ πταῖσμά της ὥστε οὐδέποτε θὰ τύχῃ συγγνώμης.

Ἦθελε νὰ ἐξομολογηθῇ τὸ πλημμέλημα αὐτῆς διὰ νὰ τιμωρηθῇ, διὰ νὰ ταπεινωθῇ ἐν τῇ κόνει ἐνώπιον πάντων, ἐνώπιον αὐτῆς τῆς μίς Ἑσχερ. Ὁ σὶρ Χριστοφόρος βεβαίως θὰ τὴν ἀποπέμψῃ, δὲν θὰ θελήσῃ νὰ τὴν ἴδῃ πλέον κατὰ πρόσωπον, ἀφ' οὗ μάθῃ τὰ γενόμενα· καὶ θὰ ἦτο εὐτυχestέρα ἂν τὴν ἐτιμώρουν, ἢ ἂν ἐφέροντο πρὸς αὐτὴν μετὰ στοργῆς, ἐν ᾧ τοιοῦτον ἔνοχον μυστικὸν ἐγκρύπτει ἐν τῇ καρδίᾳ της. Ἄλλ' ἢ πρὸς τὸν σὶρ Χριστοφόρον ἐξομολογήσεις θὰ καθίστα ἔτι ὀξύτεραν τὴν θλιψίν της. Ὅχι, δὲν θὰ εἴπῃ τίποτε· διότι θὰ γείνῃ ἀνάγκη νὰ καταστήσῃ γνωστὴν τὴν διαγωγὴν τοῦ Ἀντωνίου.

Δὲν δύναται νὰ παραμείνῃ ἐν τῷ μεγάρῳ· πρέπει νὰ φύγῃ· δὲν δύναται νὰ ὑποφέρῃ τὰ βλέμματα τοῦ σὶρ Χριστοφόρου, δὲν δύναται νὰ ὑπομείνῃ τὴν θέαν πάντων ἐκείνων τῶν ἀντικειμένων ἅτινα ἀναμνησκουσι αὐτῇ τὸν Ἀντώνιον καὶ τὴν ἐνοχὴν της. Ἴσως θ' ἀποθάνῃ μετ' ὀλίγον· αἰσθάνεται ἑαυτὴν τόσον ἀσθενῆ! Θέλει ν' ἀναχωρήσῃ καὶ νὰ διέλθῃ τὰς ὑπολειπομένας αὐτῇ ἡμέρας καθικετεύουσα τὸν Θεὸν νὰ τὴν συγχωρήσῃ καὶ ὡς τάχιον νὰ τὴν καλέσῃ παρ' αὐτῷ.

Ἡ δυστυχὴς κόρη δὲν διανοεῖται ν' ἀποθάνῃ αὐτόχειρ. Ἀφ' οὗ ἐκόπασε μετὰ μικρὸν ἢ θύελλα τῆς ὀργῆς, ὑπερίσχυεν ὁ περιπαθὴς καὶ δειλὸς χαρακτήρ της, μόνην τὴν δύναμιν τοῦ ἀγαπᾶν καὶ θλίβεσθαι ἀπολιπὼν αὐτῇ. Ὡς ἐκ τῆς ἀπειρίας αὐτῆς· περὶ τὰ τοῦ βίου ἀδυνατεῖ νὰ προῖδῃ τὰ ἐπακόλουθα ἅτινα θὰ συνεπῆγε ἢ ἐκ τοῦ μεγάρου ἀπόδρασίς της καὶ τὴν ταραχὴν καὶ ἀνησυχίαν ἣν θὰ ἐπέφερε.

— Θὰ νομίσουν ὅτι ἀπέθανον, διενόηθη, θὰ μὲ λησμονήσουν, ὁ Μαίηναρδ' θ' ἀγαπήσῃ μίαν ἄλλην καὶ θὰ εἶνε εὐτυχής.

Τὴν ὄνειροπόλησίν της διέκοψε κροῦσμα ἐπὶ τῆς θύρας. Ἡ κυρὰ Βελλαμῆ ἤρχετο κατὰ παραγγελίαν τοῦ Τζίλφιλ, νὰ ἴδῃ πῶς εὕρισκετο ἡ μίς Σάρτη, καὶ νὰ τῇ φέρῃ ὀλίγην τροφήν.

— Εἰσθε χλωμή, κόρη μου, εἶπεν ἡ γηραιὰ οἰκονόμος, καὶ τρέμετε ἀπὸ τὸ κρύο. Πλαγιάσετε ἔς τὸ κρεβάτι σας. Ἡ Μάρθα θὰ ἔλθῃ ν' ἀνάψῃ φωτιά. Νά, σὰς ἔφερα ὀλίγον ζωμόν, καὶ κρασί καὶ παξιμάδια. Μ' αὐτὰ θὰ ζεσταθῇτε.

Πρέπει νὰ καταιβῶ γρήγορα. Ἐχὼ τόσαις δουλειαῖς! Ἡ μίς Ἑσχερ ὑποφέρει ἀπὸ τὰ νεῦρά της. Ἡ θαλαμηπόλος της εἶνε εἰς τὸ κρεβάτι, καὶ τὴν κυρία Σάρπ τὴν ζητοῦν κάθε λίγο. Θὰ στείλῃ τὴν Μάρθαν ἐδῶ· πέσετε εἰς τὸ κρεβάτι σας· μὴν ἀφίνετε ἔτσι τὸν ἑαυτὸ σας.

— Σὰς εὐχαριστῶ, μητεροῦλά μου, εἶπεν ἡ Τίνα, ἀσπασθεῖσα τὴν ρισσὴν παρειᾶν τῆς γράος· θὰ πῶ τὸν ζωμόν. Μὴν ἀνησυχῆτε δι' ἐμὲ ἀπόψε· θὰ ἦμαι πολὺ καλὰ ὅταν ἡ Μάρθα ἀνάψῃ φωτιά. Θὰ πλαγιάσω ἀμέσως· ἀλλὰ μὴ τύχῃ καὶ ξανκανοθῇτε διότι εἰμπορεῖ νὰ μ' ἐξυπνήσετε.

— Καλά, καλά, ἔχετε τὸν νοῦν σας· καὶ ὁ Θεὸς θὰ σὰς στείλῃ καλὸν ὕπνον.

Ἡ Αἰκατερίνα ἔπιδε τὸν ζωμόν ἐν ᾧ ἡ Μάρθα ἀνῆπτε πῦρ. Ἦθελε ν' ἀναλάβῃ δυνάμεις διὰ τὴν ὁδοιπορίαν της, ἐφύλαξε τὰ δίπυρά της ὅπως θέσῃ αὐτὰ ἐν τῷ θυλακίῳ της. Μίαν μόνην ιδέαν εἶχε τώρα, νὰ φύγῃ ἐκ τοῦ μεγάρου, ἀνελογίζετο δὲ πάντα τὰ πρὸς τοῦτο μέσα.

Εἶνε νύξ πλέον· πρέπει ν' ἀναμείνῃ τὴν αὐγὴν· διότι φοβεῖται τὸ σκότος· ἀλλὰ θ' ἀποδράσῃ πρὶν ἀφυπνισθῇ τις ἐν τῷ μεγάρῳ.

Παρεσκεύασε τὸν ἐπενδύτην, τὸν πῖλον, τὸν πέπλον της· εἶτα ἀνῆψε κηρίον, ἤνοιξε τὴν ἱματιοθήκην καὶ ἔλαβεν ἐξ αὐτῆς τὴν συντριβεῖσαν φωτογραφίαν. Περιετίλιξεν αὐτὴν ἐκ νέου εἰς δύο ἐπιστόλια τοῦ Ἀντωνίου διὰ μολυβδίδος γραφέντα καὶ τὴν ἔθηκεν εἰς τὸ στῆθός της. Ἐν τῷ συρταρίῳ εὕρισκετο προσέτι καὶ σινουργῆς πυξίς, τὸ δῶρον τῆς Δορκάδος, τὰ ἐκ μαργαριτῶν ἐνώτια, καὶ μετάξινον βαλάντιον περιέχον δέκα πέντε νομίσματα τῶν ἐπτὰ σελινίων, δῶρα τοῦ σὶρ Χριστοφόρου ἐκάστην ἡμέραν τῶν γενεθλίων της ἀφ' οὗτο ἦτο ἐν τῷ πύργῳ. Ἐπρεπε ἄραγε νὰ παραλάβῃ τὰ ἐνώτια καὶ τὰ νομίσματα; Δὲν ἠδύνατο νὰ τ' ἀποχωρισθῇ· τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἐνέκλειον ὀλίγην ἀγάπην τοῦ σὶρ Χριστοφόρου· ἤθελε νὰ συνταφῶσι μετ' αὐτῆς. Προσῆρμωσε τὰ ἐνώτια εἰς τὰ ὠτά της καὶ ἔθηκε τὸ βαλάντιον μετὰ τῆς πυξίδος τῆς Δορκάδος εἰς τὸ θυλάκιόν της. Εἶχε καὶ ἄλλο βαλάντιον· ἔλαβεν αὐτὸ ὅπως ὑπολογίσῃ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ, διότι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐσκόπει νὰ δαπανήσῃ τὰ νομίσματα τῷ σὶρ Χριστοφόρου. Εἶχε μίαν λίραν καὶ ὀκτὼ σελίνια· ἤρκουν αὐτὰ.

Εἶτα ἐκάθισεν ὅπως ἀναμείνῃ τὴν αὐγὴν, φοβουμένη μὴ κοιμηθῇ ὑπὲρ τὸ δέον ἂν κατακλιθῇ. Ἄν ἦτο δυνατόν νὰ ἴδῃ τὸν Ἀντώνιον ἀπαξ ἔτι καὶ νὰ φιλήσῃ τὸ ψυχρόν του μέτωπον! Ἄλλ' ἦτο ἀδύνατον· ἦτο καὶ ἀναξία τοῦτου. Ἐπρεπε ν' ἀπέλθῃ χωρὶς νὰ τὸν ἀποχαιρετίσῃ, χωρὶς ν' ἀποχαιρετίσῃ τὸν σὶρ Χριστοφόρον, τὴν λαίδην Σέβερελ, τὸν Μαίηναρδ' καὶ

πάντας ὅσοι ἐφάνησαν καλοὶ πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ἐνόμιζον καλὴν ἐν ᾧ αὐτὴ ἦτο τόσον κακὴ!

ΙΣ'.

Τὴν ἐπαύριον ἡ κυρία Σάρπ ἀνέβη νὰ ἴδῃ τὴν Τίνα, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχεν ἴδῃ ἀπὸ τῆς προτεραίας καὶ τὴν ὁποίαν δὲν ἤθελε νὰ ἐμπιστευθῇ καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὰς φροντίδας τῆς κυρᾶς Μπελαμῆ.

Περὶ τὴν ὁγδόην καὶ ἡμίσειαν ἀνῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Τίνας, σκοποῦσα φιλοστόργως νὰ ἐπιβάλλῃ αὐτῇ ἀνάπαυλαν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἀλλ' ἀνοίξασα τὴν θύραν παρετήρησεν ὅτι ἡ κλίνη ἦτο ἄθικτος. Τί ἐσήμαινε τοῦτο; Ἡ Τίνα διέμενεν ἄγρυπνος καθ' ὅλην τὴν νύκτα καὶ ἐξῆλθεν ἤδη νὰ περιπατήσῃ; Αἱ φρένες τῆς δυστυχοῦς κόρης θὰ ἔπαθον ἴσως ταραχὴν τινὰ ἐκ τοῦ δυστυχήματος τῆς προτεραίας. Νὰ εὕρῃ ἔξαφνα τὸν λοχαγὸν Οὐεῖμπράου νεκρὸν εἰς τὸ δάσος!... Ἴσως θὰ παρεφρόνησε.

Ἡ κυρία Σάρπ ἠρεῦνησε μετ' ἀνησυχίας τὴν ἱματιοθήκην ὅπου ἡ Τίνα ἔθετε τὸν πῖλον καὶ τὸν ἐπενδύτην τῆς δὲν εὕρισκοντο ἐκεῖ. Ἡ Τίνα λοιπὸν ἐξῆλθε καταλλήλως ἐνδυθεῖσα. Οὐδὲν ἦττον ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ὑπὸ μεγίστης κατελήφθη ἀνησυχίας καὶ μετέβη ἐν σπουδῇ πρὸς τὸν Τζίλφιλ, εἰς τὸ σπουδαστήριόν του.

— Κύριε Τζίλφιλ, τῷ εἶπεν ἅμα κλείσασα τὴν θύραν, μεγάλους φόβους ἔχω διὰ τὴν μίς Τίνα.

— Τί συμβαίνει; εἶπεν ὁ δυστυχὴς Μαῖηναρδ, φοβηθεὶς μὴ ἡ Αἰκατερίνα εἰπέ τι περὶ ἐγγχειριδίου.

— Δὲν εἶνε εἰς τὸ δωμάτιόν της· δὲν ἐπλάγιασεν αὐτὴν τὴν νύκτα· καὶ τὸ ἐπανωφόρι καὶ τὸ καπέλο της δὲν εἶνε εἰς τὸ ἐρμάρι της.

Ἐπὶ στιγμὴν ὁ Τζίλφιλ ἔμεινεν ἄναυδος. Διελογίσθη ὅτι τὸ ἔσχατον τῶν δυστυχημάτων ἐπέσκηψε, ὅτι ἡ Αἰκατερίνα ἠτοχευερίσθη. Ὁ δὲ ρωμαλέος ἐκεῖνος ἀνὴρ τηλικαύτην ἔδειξεν ἀπελπισίαν ὥστε ἡ Σάρπ μετενόησε διότι οὕτω βιαίως ἀπεκάλυψεν αὐτῇ τὴν ἀλήθειαν.

— ὦ, κύριε πόσον λυποῦμαι διότι σὰς ἐτάραξα τόσον πολὺ, εἶπε, ἀλλὰ δὲν εἴξευρα εἰς ποῖον ν' ἀποταθῶ.

— Ὅχι, ὅχι, ἐκάματε πολὺ καλὰ.

Ἀνεῦρε δυνάμιν τινὰ ἐν αὐτῇ τῇ ἀπελπισίᾳ του. Τὰ πάντα ἔληξαν, τῶρα πλέον ἡ ὁδὸν ὑπελείπετο καὶ ἡ θλίψις. Ἐξηκολούθησε διὰ στεροτέρως φωνῆς.

— Νὰ μὴν ἐκστομίσετε λέξιν περὶ τούτου εἰς κανένα. Δὲν πρέπει νὰ ἀνησυχῇσωμεν τὸν σίρ Χριστοφόρον καὶ τὴν λαίδην Σίβερελ. Πιθάνον ἡ μίς Σάρπη νὰ περιπατῇ εἰς τὸν κήπον. Ἦτο πολὺ τεταραγμένη ἀφ' ὅ,τι εἶδε χθές ἴσως

ἡ ταραχὴ τῆς τὴν ἡμπόδισεν νὰ πλαγιάσῃ. Πηγαίνετε χωρὶς νὰ δείξετε τίποτε, νὰ βεβαιωθῇτε ἂν εἶνε εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐγὼ θὰ ὑπάγω νὰ ἴδω εἰς τὸ ἄλσος.

Κατέβη καὶ ὅπως ἀποφύγη πᾶσαν ἀπεικταίαν συνάντησιν ἐχώρησεν εὐθὺς πρὸς τὸν οἰκίσκον τοῦ Μπάτς, ὃν συνήντησεν ὑποστρέφοντα ἐκ τοῦ προγεύματός του, Ἀνεκοίωσεν εἰς τὸν κηπουρὸν τοὺς περὶ τῆς Αἰκατερίνης φόβους του, οὓς ἡτιολογεῖ ἡ σφοδρὰ συγκίνησις ἣν εἶχεν ὑποστῇ ἡ νεᾶνις τὴν προτεραίαν καὶ ἣτις ἐτάραξεν ἴσως τὰς φρένας της, παρεκάλεσε δ' αὐτὸν ν' ἀποστείλῃ ἀνθρώπους εἰς τοὺς κήπους, εἰς τὸ ἄλσος καὶ εἰς τὰς σκιαδάς, καὶ ἂν δὲν εὕρωσιν αὐτὴν νὰ μὴ χάσωσι στιγμὴν ἀλλὰ νὰ ἐξετάσωσι τὰς περὶ μικρὰς λίμνας καὶ τὰς δεξαμενάς.

— Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ ἀπὸ τέτοιο δυστύχημα, Μπάτς· ἀλλὰ θὰ εἴμεθα πλέον ἡσυχοὶ ἀφ' οὗ κάμωμεν αὐτὰς τὰς ἐρεῦνας.

— Ἐμπιστευθῆτε 'ς ἐμέ, ἐμπιστευθῆτε 'ς ἐμέ κύριε Τζίλφιλ. Κάλλιον ἔχω νὰ δουλεύω μὲ τὸ μεροκάματον ὅλα τὰ χρόνια ποῦ μοῦ μένουν νὰ ζήσω παρὰ νὰ ἴδω τὰ μάτια μου τέτοιο δυστύχημα.

Ὁ ἀγαθὸς κηπουρὸς ἔδραμεν εἰς τὸ ἵπποστάσιον ὅπως ἀποστείλῃ τοὺς ὑπηρέτας ἐφίππους πρὸς πάσας τὰς διευθύνσεις.

Εὐθὺς μετὰ τοῦτο διενόηθη ὁ Τζίλφιλ ν' ἀναζητήσῃ αὐτὴν εἰς τὸ δάσος· ἴσως εἶχεν ἐπανέλθῃ εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχεν ἀποθάνῃ ὁ λοχαγὸς Οὐεῖμπράου. Διέδραμεν ἐν σπουδῇ ἕκαστον γήλοπον, περιῆλθεν ἕκαστον κορμὸν δένδρου, καὶ ἐξήτασε πᾶσαν καμπὴν τῶν ἀτραπῶν. Ὁλίγον ἠλπίζε νὰ τὴν εὕρῃ ἐκεῖ, ἀλλ' ἀπήλκυεν ὁμοίως ἐκ τοῦ πνεύματός του τὴν ιδέαν ὅτι τὸ σῶμα τῆς Αἰκατερίνης ἠδύνατο νὰ εὑρεθῇ ἐν τινι τῶν δεξαμενῶν. Μάτην ἐρευνήσας ἐν τῷ δάσει, ἐβάδισε τυχέως παρὰ ρυάκιον χαράσσον τὸ ὄριον τῶν γαιῶν τοῦ Σίβερελ ἐκ τοῦ μέρους ἐκείνου. Τὸ ρεῦμα πανταχοῦ σχεδὸν ἐκαλύπτετο ὑπὸ τῶν δένδρων, ἐνιαχοῦ δὲ ἦτο εὐρύτερον καὶ βαθύτερον ἴσως ἐκεῖ θὰ ἔπεσε νὰ πνιγῇ. Παρηκολούθει ἐσπευσμένως τὸ ρεῖθρον τοῦ ποταμοῦ συντόμως αὐτὸ ἀνερευνῶν, διαβλέπων ἀπαύστως διὰ τῆς φαντασίας τὸ θέαμα, ὅπερ ἐφοβεῖτο μὴ ἴδῃ.

Ἰδοὺ λευκόν τι πρᾶγμα ὀπίσω τοῦ κλίνοντος ἐκείνου κλάδου. Τὰ γόνατά του κάμπτονται, νομίζει ὅτι βλέπει ἤδη τὴν προσφιλεστάτην μορφήν ἐφ' ἧς ὁ θάνατος ἐπέθηκε τὴν ωχρότητα του. ὦ Θεέ, δὸς ἰσχὺν εἰς τὸ πλάσμα σου, εἰς δὲ ἐπιβάλλεις τοιαύτην ἀγωνίαν! Προσεγγίζει καὶ τὸ λευκὸν ἀντικείμενον κινεῖται. Εἶνε πτηνόν, διαπετάννυσι δὲ τὰς πτέρυγας αὐτοῦ καὶ ἀνίπταται κρῶζον. Μόλις αἰσθάνεται ἀνακού-

φισίν τινα ὁ Τζίλφιλ, ἀλλ' ἡ πεποίθησις ὅτι ἀπέθανε ἐξακολουθεῖ καταθλίβουσα αὐτὸν βαρέως.

“Οτε ἔφθασεν εἰς τὴν μεγάλην πρὸ τοῦ μεγάρου λιμνοθάλασσαν, εἶδε τὸν Μπάτς μετὰ τινων ἀνδρῶν προπαρασκευαζομένους ἤδη εἰς τὴν ἀπαισίαν ἔρευναν· διότι ὁ κηπουρός, ὑπερμέτρως συνταραχθεὶς, ἠδυνάτει ν' ἀναβάλλῃ τὴν ἔρευναν ἐκείνην μέχρις οὐ ἀποδειχθῶσιν ἀνωφελεῖς αἱ ἄλλαι.

Ἡ λιμνοθάλασσα δὲν ἀπέστιλβε πλέον ὑπὸ τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας· ἐφαίνετο μέλαινα καὶ πένθιμος ὑπὸ τὸν συννεφῶδη οὐρανόν, ὥσπερ τὰ ψυχρὰ αὐτοῦ βάθη ἐνέκλειον ἀμετακλήτως τὰς ἐλπίδας καὶ τὴν εὐτυχίαν τοῦ Μαΐνηαρδ Τζίλφιλ.

Πληθὺς θλιβερῶν προαισθημάτων ἐπλήρου τὸ πνεῦμά του. Τὰ παραθυρόφυλλα τοῦ μεγάρου ἦσαν πάντα κατὰ κλειστα, δὲν ἦτο δὲ ἐνδεχόμενον νὰ ἴδῃ ὁ σὶρ Χριστοφόρος τί συνέβαινε· ἐξῶ· ἀλλ' ὁ Τζίλφιλ, ἐνόει ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ μάθῃ οὗτος ἐν τέλει τὸ δυστύχημα.

Μετ' οὐ πολὺ θὰ ἐνηργεῖτο δικαστικὴ ἀνάκρισις, θὰ ἐζητεῖτο ἡ Τίνα καὶ τότε ὁ βαρόνος θὰ ἐμάνθανε τὴν φρικώδη ἀλήθειαν.

ΙΖ'.

Μέχρι μεσημβρίας εἰς οὐδὲν ἀπέληξαν αἱ ἔρευναι, ἐπεὶ δὲ ἀνεμένετο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ὁ ἀνακριτής, ὁ Τζίλφιλ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀναβάλλῃ ἐπὶ μᾶλλον τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ δυστυχήματος εἰς τὸν σὶρ Χριστοφόρον, ὅστις ἄλλως θὰ τὸ ἐμάντευεν ἄγαν ἀποτόμως.

Ὁ βαρόνος ἐκάθητο ἐν τῷ κομμωτηρίῳ του, οὐ τὰ ἀμαυρὰ παραπετάσματα καταπεπετασμένα ὄντα ἐλάχιστον ἄφινον νὰ διεισδύῃ φῶς. Ἦτο ἡ πρώτη κατὰ τὴν πρωΐαν ἐκείνην συνάντησις του μετὰ τοῦ σὶρ Χριστοφόρου, κατεπλάγῃ δὲ ἰδὼν πόσον μιᾶς μόνον ἡμέρας καὶ μιᾶς νυκτὸς ὁδὺν ἐγήρασαν τὸν ὥραιον εὐπατρίδην. Αἱ γραμμαὶ τοῦ μετώπου του καὶ τὰ πέραξ τοῦ στόματός του εἶχον κοιλανθῇ, τὸ πρόσωπόν του ἐγένετο μολυβδόχρουν· οἵδημά τι διεγράφετο ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ οὗτοι, ἐν οἷς ἔλαμπε συνήθως τόσον ζωηρὸν βλέμμα, εἶχον τὴν ἄοριστον ἐκείνην ἔκφρασιν τὴν μαρτυροῦσαν ὅτι τὸ βλέμμα εἶνε βεβυθισμένον εἰς ἀναμνήσεις.

Ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν Μαΐνηαρδ, ὅστις ἔθλιψεν αὐτὴν καὶ ἐκάθισε παρ' αὐτῷ σιγῶν. Ἡ καρδιά τοῦ σὶρ Χριστοφόρου κατενύγη ἐκ τῆς ἀφώνου ἐκείνης συμπαθείας· δάκρυα δὲ ἔβρεξαν τὰς παρειὰς αὐτοῦ.

Ὁ Μαΐνηαρδ ἠσθάνετο παραλελυμένην τὴν γλῶσσάν του· δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ πρῶτος· ἀνέμεινε νὰ εἴπῃ τι ὁ σὶρ Χριστοφόρος παρέχον

ἀφορμὴν εἰς τὸ νὰ ἐκστομίσῃ τοὺς σκληροὺς ἐκείνους λόγους.

Τέλος ὁ βαρόνος ἀνέλαβεν ἱκανὸν ἐφ' ἑαυτοῦ κράτος.

—Εἶμαι πολὺ ἀδύνατος, Μαΐνηαρδ, εἶπεν· ὁ Θεὸς νὰ μὲ βοηθήσῃ· δὲν ἐπίστευα ὅτι ἠδυνάμην νὰ καταβληθῶ τόσον πολὺ· εἶχα ἰδρύσῃ τόσας ἐλπίδας ἐπὶ τοῦ νέου τούτου! ἴσως ἔπραξα κακῶς μὴ συγχωρήσας τὴν ἀδελφὴν μου. Πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἔχασεν ἓνα υἱόν της. Ἐφάνην πολὺ ὑπερήφανος καὶ πολὺ πείσμων.

—Διὰ τῆς ὁδύνης μόνον δυνάμεθα νὰ μάθωμεν τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν ἐγκρατέρησιν, εἶπεν ὁ Μαΐνηαρδ· ὁ δὲ Θεὸς βλέπει ὅτι ἔχομεν ἀνάγκην ὁδύνης, διότι καὶ ἄλλην ἐπιρρίπτει καθ' ἡμῶν· ἔχομεν ἀκόμη καὶ ἄλλο δυστύχημα...

—Ἡ Τίνα; εἶπεν ὁ σὶρ Χριστοφόρος ὑψώσας μετ' ἀνησυχίας τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ Τίνα, μὴν εἶνε ἀσθενής;

—Εὐρίσκομαι εἰς φοβερὰν ἀβεβαιότητα περὶ αὐτῆς. Συνεταράχθη παραπολὺ χθές, εἶνε δὲ καὶ τόσον ἄβρὰ τὴν ὑγείαν ὥστε φοβοῦμαι τ' ἀποτελέσματα τῆς ταραχῆς ταύτης.

—Μὴν ἔπαθε διατάρραξιν, ἡ δυστυχὴς κόρη;

—Ὁ Θεὸς τὸ εἰξεύρει, διότι ἡμεῖς ἀγνοοῦμεν ποῦ εἶνε. Δὲν εἰμποροῦμεν νὰ τὴν εὕρωμεν. Ὅταν σήμερον τὸ πρωὶ ἡ κυρία Σάρπ ἀνέβη νὰ τὴν ἴδῃ, τὸ δωμάτιον τῆς δυστυχοῦς μικρᾶς ἦτο κενόν· δὲν εἶχε κατακλιθῇ· ὁ πῖλος καὶ ὁ ἐπενδύτης της δὲν ἦσαν πλέον ἐκεῖ. Διέταξα νὰ ἐρευνήσουν παντοῦ, εἰς τὴν οἰκίαν, εἰς τὸν κήπον, εἰς τὸ δάσος, καὶ εἰς τὸ νερόν. Κανεὶς δὲν τὴν εἶδεν ἀφ' ὅτου ἡ Μάρθα ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της χθές εἰς τὰς ἐξ τῆς ἐσπέρας.

Ἐν ᾧ ὠμίλει ὁ Τζίλφιλ, οἱ πρὸς αὐτὸν μετὰ προσοχῆς ἐστραμμένοι ὀφθαλμοὶ τοῦ σὶρ Χριστοφόρου ἀνέλαβον μικρόν τι τῆς ἄλλοτε αὐτῶν ζωηρότητος, αἰφνιδίᾳ δὲ ὁδυνήρᾳ συγκίνησις, ὑπὸ νέας σκέψεως ἐπελευθούσα, διῆλθε ταχέως τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς σκιὰ νέφους πίπτουσα ἐπὶ τῶν κυμάτων.

Ἐθῆκε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Τζίλφιλ καὶ εἶπε κατανεύων τοὺς ὀφθαλμούς.

—Μαΐνηαρδ, μήπως τὸ καὶμένο τὸ κορίτσι ἡγάπα τὸν Ἀντώνιον;

—Τὸν ἡγάπα.

Ὁ Μαΐνηαρδ ἐδίστασε μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ἔνθεν μὲν ἀποστέργων νὰ ἐπενέγκῃ καὶ νέαν θλίψιν εἰς τὸν σὶρ Χριστοφόρον, ἐτέρωθεν δ' ἐπιθυμῶν νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸν νὰ κρίνῃ δυσμενῶς τὴν Τίναν του. Τὰ βλέμματα τοῦ σὶρ Χριστοφόρου ἦσαν ἔτι προσηλωμένα ἐπ' αὐτοῦ ἐν ἐπισήμῳ ἐρωτήσει, τὰ δὲ ἰδικὰ του ἐταπεινώθησαν ἐν ᾧ προσεπάθει νὰ εὕρῃ τὴν

ἤκιστα σκληρὰν ἔκφρασιν ὅπως ἀποκαλύψῃ αὐτῷ τὴν ἀλήθειαν.

— Δὲν πρέπει μῆτε ἡ ἐλαχίστη κακὴ σκέψις νὰ διέλθῃ ἐκ τοῦ πνεύματός σας περὶ τῆς Τίνας, εἶπεν ἐν τέλει. Χάριν αὐτῆς πρέπει νὰ εἰπῶ λέξεις, αἵτινες, ἄλλως, οὐδέποτε θὰ ἐξήρχοντο τοῦ στόματός μου. Ὁ λοχαγὸς Οὐεϊμπράου εἰλκυσε τὴν ἀγάπην της διὰ φιλοφρονήσεων, αἱ ὁποῖαι δὲν ἤρμζον εἰς τὴν θέσιν τῆς Τίνας. Πρὶν ἔτι γείνῃ λόγος περὶ τοῦ γάμου του ἔδειξεν ὅτι τὴν ἠγάπα.

Ὁ σὶρ Χριστοφόρος ἀφῆκε τὸν βραχίονα τοῦ Τζίλφιλ καὶ ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐσιώπησεν ἐπὶ στιγμὰς τινάς, προσπαθῶν νὰ γείνῃ κύριος ἑαυτοῦ, ὅπως δυνηθῇ νὰ ὁμιλήσῃ ἐν ἀταραξίᾳ.

— Πρέπει νὰ ἴδω τὴν Ἑρριέτην, εἶπε τέλος διὰ τόνου, ὅστις ἦτο ἀσθενὴς ἀπῆλθῃς τῆς ἄλλοτε ἀποφασιστικότητος αὐτοῦ. Πρέπει νὰ τὰ μάθῃ ὅλα· ἀλλὰ πρέπει νὰ τ' ἀποκρύψωμεν ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὅσον περισσότερον δυνηθῶμεν. Παιδί μου, ἐξηκολούθησε διὰ πρᾶκτόν του, τὸ μεγαλύτερον βάρος τῆς δυστυχίας ταύτης ἐπὶ σοῦ ἔπεσε. Ἄλλ', ἴσως τὴν ἐπανεύρωμεν, ἂς μὴν ἀπελπιζώμεθα. Ἡ καυμένη ἡ μικροῦλα!.. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ· ἐνόμιζα ὅτι τὰ ἔβλεπα ὅλα· καὶ καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ἡμην ἐντελῶς τυφλός!..

[Ἐπεται συνέχεια].

Ο ΜΟΣΧΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΑΥΤΟΥ

Μόσχος ὁ μοσχοφόρος τάσσεται εἰς τὴν τάξιν τῶν μηρυκαζόντων θηλαστικῶν, καὶ βισὶ ἰδίως μὲν ἐν τῇ ὀρεινῇ κεντρικῇ Ἀσίᾳ, εὐρηται ὅμως πρὸς ἄρκτον καὶ πέραν τοῦ πόλου, πρὸς δὲ τὸν νότον ἄχρι τοῦ Τογκίνου καὶ αὐτῆς τῆς Κοχινχίνης. Ἐκ δυσμῶν δὲ πρὸς ἀνατολὰς ἀπαντᾷ καθ' ἅπασαν τὴν ὀρεινὴν χώραν τῆς Ἀσίας. Κατὰ τὸ ἀνάστημα ἰσούται πρὸς νεαρὰν δορκάδα· τὸ δὲ χρῶμα ἔχει πυρρὸν ἀνάμικτον τεφρῷ καὶ λευκῷ, τοῦτο ὅμως παραλλάσσει σὺν τῇ ἡλικίᾳ καὶ κατὰ τόπους. Τὸ τρίχωμα αὐτοῦ εἶναι πυκνόν, ἄδρὸν, εὐθραυστον, περὶ δὲ τὸ μέσον τοῦ σώματος βοστρυχῶδες· ἡ οὐρά εἰς μὲν τὰ ἄρρενα εἶναι γυμνὴ κατὰ τὸ ἄκρον, τριχώδης δὲ εἰς τὰς θηλείας καὶ τὰ νεαρά αὐτῶν. Τὸ ζῶον στερεῖται κεράτων, οἱ κυνόδοντες δ' αὐτοῦ, οὓς ἔχει μόνον ἐν τῇ ἄνω σιαγόνι, εἶνε μακρότατοι καὶ ἐξέρχονται τοῦ στόματος, ἐπ' ὀλίγον κυρτοί, ὀξεῖς περὶ τὸ ἄκρον καὶ κοπτεροὶ πρὸς τὰ ὀπισθεν· τὸ ἐκτὸς τοῦ στόματος μέρος αὐτῶν μετρεῖ μῆκος ἑξ ὑφεικτομέτρων. Ὁ μοσχοφόρος θύλακος εὐρηται μόνον παρὰ τῷ ἄρρενι καὶ κεῖται κατωτέρω τοῦ ὀμφαλοῦ. Ὁ θύλακος οὗτος ἔχει σχῆμα ἐλλειψοειδὲς

πεπλατυσμένον πρὸς τ' ἄνω καὶ κυρτὸν κάτωθεν. Ἐξωτερικῶς καλύπτεται ὑπὸ τοῦ δέρματος, οὐτινος αἱ τρίχες διεσθύνονται πλαγίως πρὸς τὸν ἐκφορητικὸν πόρον αὐτοῦ. Τὸ δὲ ἐσωτερικὸν τοῦ ἀδένος στρωννύεται ὑπ' αὐτοῦ τοῦ εἰσχωροῦντος δέρματος μεταβληθέντος εἰς βλεννομεμβράνην πλήρη πτυχῶν, ραγάδων καὶ προεξοχῶν· ἐν ταύτῃ χέουσιν αἷμα πλεῖστα αἱματοφόρα ἀγγεῖα. Ὁλόκληρος ὁ θύλακος κεῖται μετὰξὺ τοῦ ἐξωτερικοῦ δέρματος καὶ τῶν κοιλιακῶν μυῶν· μυϊκὸς δὲ τις χιτῶν σχηματίζει σφιγκτήρα περὶ τὸν ἐκφορητικὸν πόρον. Ὁ μόσχος νωπὸς εἶναι ἡμίρρευστος, χρώματος πυρροῦ ὑπομέλανος· ἡ ὁσμὴ του ἰσχυρά καὶ ἡ γεῦσις πικρά· πρὸς δὲ εἶνε στερεός, κοκκώδης, εἰς τὴν ἀφῆν λιπώδης, καὶ καστάνινος. Ἐν τῷ ἐμπορίῳ φέρεται εἴτε ἐν αὐτῷ τῷ φυσικῷ θυλάκῳ, εἴτε ἄνευ αὐτοῦ.

N. X. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΝΗΣ.

Ἐμπορία τοῦ μόσχου.—Ὁ μόσχος, τὸ βαρύοσμον τοῦτο καὶ εἰς πάντας γνωστὸν μύρον, προέρχεται ἐξ ὕλης ζωϊκῆς, ἣν ἀποκρίνει τὸ ὀμφανυμον ζῶον μόσχος (*Moschus moschiferus*), περιεχομένης ἐντὸς κύστεως τριχωτῆς, καὶ πλησίον τοῦ ὀμφαλοῦ τοῦ ἄρρενος ζώου κειμένης. Τοῦτο ἦτο γνωστὸν ἀπὸ τῆς 6ης ἔτι ἑκατονταετηρίδος, καὶ ὁ κατὰ ταύτην ἀκμάσας Κοσμᾶς ὁ Ἰνδοπλεύστης ἀφηγεῖται ὅτι ἐθήρευον τὸ ζῶον τοῦτο ἀποκλειστικῶς, ἵν' ἀφαιρέσωσιν ἀπὸ τούτου τὸ πολύτιμον μύρον. Ὁ Ἀβού-Σαῖδ-Χασσάν ἐκ Σιράφ, καὶ ὁ Μασουδὶ (11 ἑκατ.) διὰ μακρῶν διηγοῦνται τὰ κατὰ τὴν θήραν τοῦ μόσχου. Κατὰ τοὺς συγγραφεῖς τούτους ὅταν ἐκ τοῦ ζώου ἀφαιρεῖται τὸ μύρον αὐτό, δὲν εἶνε ἔτι ὠριμον· ἔχει ὁσμὴν δυσάρεστον, ἥτις ἐξατμίζεται μετὰ τὴν ἐντελῆ ἀποξήρανσιν τοῦ μόσχου. Τὸ μύρον δὲ καθίσταται τέλειον ὅταν ὠριμάσῃ ὁ μόσχος εἰς τὸ σῶμα τοῦ ζώου, τὸ ὁποῖον ἀπαλλάσσεται τούτου τριβόμενον ἐπὶ τῶν πετρῶν, ὥστε ἡ ἐκκρινομένη ὕλη ξηραίνεται εἰς τὸν ὑπαιθρον ἀέρα καὶ συλλέγεται ὑπὸ τῶν πρὸς συλλογὴν περιεχομένων τοὺς τόπους, τοὺς συχναζομένους ὑπὸ τοῦ ζώου. Ἡ πρώτη ποιότης τοῦ μόσχου σπανίως ἐξάγεται τοῦ τόπου τῆς παραγωγῆς· διότι οἱ ἐγχώριοι ἡγεμόνες δημεύουσιν αὐτὸν πρὸς ἰδίαν χρῆσιν.

Ὁ μόσχος ζῇ ἐν τῇ χώρᾳ τῇ περιλαμβανομένη μετὰξὺ τοῦ Θιβέτ καὶ τῆς Κίνας. Τὸ μύρον δὲ τοῦ μόσχου τοῦ Θιβέτ εἶνε ἀνωτέρας ποιότητος τοῦ τῆς Κίνας, διότι εἰς τὸ Θιβέτ εὐρίσκει τὸ ζῶον φυτὰ ἀρωματώδη πρὸς τροφήν, μὴ φυόμενα ἐν Κίνᾳ καὶ διότι οἱ κάτοικοι τοῦ Θιβέτ ἀφίγουσι τὸν μόσχον νὰ ὠριμάζῃ ἐν τῇ κύστει τοῦ ζώου καὶ πωλοῦσιν ἀνόμενον, ἐνῶ οἱ Κινεῖς καὶ ἐξάγουσι πρὸ τῆς ὠριμάνσεως καὶ νοθεύουσι.

Τὰ ἀνωτέρω καταδεικνύουσι πως τὰς γνώ-